

Θρησκευόμενος αλλά χαμένος, σε σωσμένος με την Χάρη του Θεού στα 71.

Richard Cortez

illbehonest.com/greek

Ο Ριχάρδος είναι 81 ετών. Έχει σωθεί από μια λανθασμένη θρησκεία πριν 9 χρόνια όταν ήταν 72.

Είμαι ο Ριχάρδος Κορτέζ, είμαι 81 χρονών. Με την θαυμαστή και καταπληκτική χάρη του Θεού. Και το καταπληκτικό γεγονός είναι ότι μου έχει δώσει 81 χρόνια ζωής αλλά με διατήρησε σε καλή υγεία, φυσική, διανοητική και ελπίζοντας ότι μεγαλώνω με πνεύμα και αλήθεια και με την γνώση και με την αγάπη του Χριστού. Και πρέπει να πω σε αυτό το σημείο με όλη την ειλικρίνεια και ευλάβεια ότι έχω συσταυρωθεί με τον Χριστό, δεν ζω πλέον εγώ αλλά ο Χριστός ζει μέσα σε μένα και η ζωή που τώρα ζω μέσα στη σάρκα ζω με πίστη στον Υιό του Θεού που με αγάπησε και παρέδωσε τον εαυτό του για χάρη μου.

Πρέπει να το πω και να παραδεχτώ ότι είμαι ένας αμαρτωλός και κατά χάρη είμαι σωσμένος. Έζησα ένα πολύ μεγάλο διάστημα, για πολλά χρόνια μέσα στην εκκλησία. Μάλιστα θυμούνται από την αρχή, σαν μικρό παιδί να κοιμούνται στα πάτωμα, μπροστά από τους γονείς μου σε μια μεγάλη “Εκκλησία του Θεού,” όπου υπήρχαν πολλά χοροπηδήματα και δυνατές φωνές και δοξολογίες και η θεία μου η Λολίτα έπαιζε δυνατά το πιάνο. Μιλούσαν άγνωστες γλώσσες και έτσι εγώ αποκοιμόμουν. Τις Κυριακάτικες νύκτες, και φαινόταν σαν ένα ατέλειωτο πράγμα οι άνθρωποι δεν πήγαιναν στο σπίτι τους και απλά συνεχιζόταν. Και με αυτό το τρόπο έκανα τον εαυτό μου να κοιμηθώ. Και είναι εδώ όπου οι γονείς μου παντρεύτηκαν και εδώ ήταν οι ρίζες μου. Όμως μετά από λίγο αρχίσαμε τις μετακομίσεις. Γεννήθηκα το 1927, τα χρόνια της οικονομικής ύφεσης. Πιθανόν λόγω των οικονομικών προβλημάτων μετακομίζαμε αρκετά σε όλη την πόλη. Αλλά ο πατέρας μου ήταν πάντα επίμονος ότι θα πάμε εκκλησία οπουδήποτε μετακομίζαμε. Πηγαίναμε σε διάφορες εκκλησίες και μερικές φορές ήταν κοντά στο σπίτι μας και κάποτε όχι αλλά ο πατέρας μου ήταν πολύ ευσυνείδητος στο ότι ήταν πολύ σημαντικό να πηγαίνουμε εκκλησία. Έτσι μεγάλωσα πηγαίνοντας εκκλησία, και σαν μεγαλώναμε ήταν μέρος της ζωής μου, να πηγαίνω εκκλησία. Και το θεωρούσα πολύ σημαντικό ήταν ένα συνήθειο και μια παράδοση την οποία ο πατέρας μου ξεκίνησε. Και το εκτιμούσα αυτό πάρα πολύ. Αργότερα μετά που βγήκα από το Ναυτικό πήγα κολέγιο και μορφώθηκα. Ήταν κατά την διάρκεια αυτών των χρόνων που ανήκαμε σε μια εκκλησία Μεθοδιστών. Μεγάλωσα σε αυτή την εκκλησία των Μεθοδιστών και λάμβανα μέρος σε όλες τις δραστηριότητες, τραγουδούσα στη χορωδία και ακόμα διεύθυνα την χορωδία νεολαίας. Ένοιωθα καλά με τον εαυτό μου, και έλεγα στο εαυτό μου ότι “υπηρετούσα τον Κύριο.” Αντιλαμβανόμουν το τι μου δίδαξε ο πατέρας μου και λάμβανα μέρος σε όλες τις δραστηριότητες. Συζητούσαμε από σπίτι σε σπίτι και πηγαίναμε σε ιεραποστολές και πηγαίναμε σε καλοκαιρινές κατασκηνώσεις. Ήταν διασκεδαστικό και η συντροφιά ήταν καλή και ήξερα ότι έκανα κάτι αξιόλογο. Η εκκλησία ήταν κάτι που ήταν πολύτιμο για μένα. Μερικά χρόνια αργότερα ήρθε στη πόλη ένας νεαρός ευαγγελιστής και υπήρξε μια αφύπνιση. Η γυναίκα μου και εγώ περπατήσαμε στον διάδρομο προς τον άμβωνα ανταποκριθήκαμε στο κάλεσμα, υπογράψαμε το φυλλάδιο και βαφτιστήκαμε και οι δύο. Αυτό έγινε παλιά στη δεκαετία του 60. Όταν κοιτάζω πίσω δεν υπήρχε μεγάλη αλλαγή στη ζωή μου. Η μόνη διαφορά που πρόσεξα είναι ότι μπήκα στεγνός και και βγήκα βρεγμένος. Αλλά αυτή ήταν η μόνη αλλαγή στη ζωή μου. Και έτσι συνέχισα να πηγαίνω εκκλησία όπως

ήταν το έθιμο και ήταν η συνήθεια μου και δεν υπολόγιζα την αμαρτία ή την σωτηρία ή την μετάνοια. Ήμουν πολύ απασχολημένος στη σχολική μου εργασία, και την εκκλησιαστική μου εργασία, και να διευθύνω την μπάντα. Και ούτε που σκεπτόμουν την αμαρτία ή την σωτηρία ή την μετάνοια ή οτιδήποτε από αυτά. Ένοιωθα ότι ήμουν πολύ απασχολημένος για αυτά τα πράγματα και προχωρούσα και έκανα τα δικά μου στη εκκλησία.

Χρόνια αργότερα βρήκα τον εαυτό μου πάνω σε ένα αεροπλάνο για την Χαβάη και για εμένα αυτός ήταν ο παράδεισος, ο αέρας, τα αεράκια τα φοινικόδεντρα, ο ωκεανός ήταν πραγματικά μια χαρούμενη ζωή και ήμουν απόλυτα ευτυχισμένος εκεί. Μάλιστα, αποφάσισα ότι θα έμενα εκεί για πάντα. Αλλά αυτή η ειδωλολατρική θέση δεν ήταν μέρος του θελήματος του Θεού γιατί μετά από λίγο, μετά από μερικά χρόνια, ο γάμος μου άρχισε να αναποδογυρίζεται. Αρχίσαμε να έχουμε προβλήματα μάχες και συζητήσεις για οποιοδήποτε μικροπράγματα. Ένοιωθα απεγνωσμένος και ήμουν δυστυχισμένος και να, ήμουν στο νησί του παραδείσου, αλλά ήμουν δυστυχισμένος. Δεν μπορούσα να καταλάβω το γιατί, έτσι το ένα πράγμα έφερε το άλλο. Στην αρχή της δεκαετίας του 70 και γύρω στο 1972 καταλήξαμε πίσω στο Σαν Αντόνιο, αυτό ήταν πολύ δυσάρεστο για τα σχέδια μου. Η γυναίκα μου ήταν άρρωστη και εγώ δεν είχα δουλειά. Και είχα κρίση ανησυχίας και νόμιζα ότι θα πεθάνω και ήμουν απλά δυστυχισμένος. Δεν είχα δουλειά στη Καλιφόρνια, στη Χαβάη ή οπουδήποτε.

Αλλά πρέπει να ομολογήσω ότι ακόμα και όταν ήμουν νέος, πριν να παντρευτώ, μάλιστα δεν παντρεύτηκα μέχρι την ηλικία των 32. Και πρέπει να ομολογήσω ότι στη διάρκεια εκείνων των χρόνων ζούσα για να ικανοποιήσω την σάρκα. Πρέπει να το ομολογήσω τώρα. Είχα μια καλή δουλειά, είχα καλή μόρφωση και ένοιωθα ότι κατάφερα πολλά και θεωρούσα τον εαυτό μου σπουδαίο και κανείς δεν έκανε παράπονο. Δεν σκεπτόμουν την αμαρτία ή την μετάνοια ή οτιδήποτε τέτοιο. Στην εκκλησία που πήγαινα δεν ήμουν διαφορετικός από τους φίλους μου ή τους συγγενείς μου, έτσι ένοιωθα άνετος. Αλλά όταν κοιτάξω πίσω τώρα αντιλαμβάνουμε ότι αυτοδικαιωνόμουν. Ήμουν εγωκεντρικός, και αυτάρκης δεν βασιζόμουν στο Θεό και απλά προσπαθούσα να ικανοποιήσω την σάρκα μου.

Τα παιδιά μου είχαν είδη μεγαλώσει. Έγιναν νεαροί ενήλικες και με την θαυμαστή χάρη του Θεού σώθηκαν, και οι τρεις. Ο Ρικ, η Μάιρα και η Ρούπη ερχόταν και μου κήρυτταν και μου έλεγαν “Πατέρα δεν μαθαίνεις την αλήθεια.” “Χρειάζεται να μάθεις την αλήθεια.” Και μάλιστα ο Ρικ επιτέθηκε σε μένα και την γυναίκα μου πολύ σκληρά, είχε πολύ ζήλο και μας το σφυροκοπούσε “Μαμά, πατέρα ζείτε μέσα στην αμαρτία χρειάζεται να μετανοήσετε.” “Αλλιώς θα πάτε στην Κόλαση.” Και εγώ σκέφτηκα “Ποιος νομίζει ότι είναι αυτός ο μικρός και μου λέει τι να κάνω.” “Είμαι στην εκκλησία όλη μου τη ζωή και είμαι και διάκονος μέσα σε αυτή την εκκλησία, Είμαι μέρος του Νότιας Βαπτιστικής Σύμβασης, ένας μεγάλος οργανισμός παγκόσμιος και πολύ γνωστός. “Και πως μπορεί τόσοι άνθρωποι να είναι λανθασμένοι;” είπα στον εαυτό μου. Μάλιστα πέρασε από το μυαλό μου ότι ο Ρικ γίνηκε μέλος κάποιας αίρεσης που συναντιόνταν έξω στην ύπαιθρο στο Έλμεντορφ κάπου και έτσι μου πέρασε από το μυαλό. Μάλιστα άρχισα να ρωτώ για αυτή την εκκλησία. Αλλά δεν ήξερα τότε ότι ήξερε την αλήθεια και ήμουν περήφανος και δεν ήμουν έτοιμος να παραδεχτώ ότι ήμουν λανθασμένος. Αμφισβητούσα, “Πως μπορεί τόσοι άνθρωποι να είναι λανθασμένοι;” Και υποστήριζα ότι “Ο Θεός μας έδωσε μυαλό, μας έδωσε νου για να το χρησιμοποιούμε όπως θέλουμε.”

Και το μεγαλύτερο μου λάθος όταν κοιτάξω πίσω, είναι ότι ήμουν στην εκκλησία για τόσα χρόνια και συγκεντρωνόμουν στην εκκλησία και βεβαίως τώρα ξέρω ότι η εκκλησία δεν είναι που σε σώζει. Ζούσα με κρυφές αμαρτίες και μετά σκέφτομαι πως μπορούσα να είμαι τόσο αφελής; Τόσο αφελής να νομίζω ότι ένας Υπέρτατος

Κυρίαρχος Θεός που γνωρίζει τα πάντα και που είναι παντοδύναμος και πανταχού παρών, ότι θα μπορούσα να κρύψω οποιαδήποτε μυστικά από Αυτόν Και αναρωτιέμαι πόσοι άνθρωποι ζουν με αυτόν το τρόπο με κρυφές αμαρτίες που κανένας δεν βλέπει και κανένας δεν γνωρίζει. Και νοιώθεις ότι είσαι εντάξει επειδή κανένας δεν σε βλέπει. Αλλά αυτό είναι επικίνδυνο γιατί δεν είμαστε υπόλογοι σε κανένα, βασιζόμαστε στους εαυτούς μας και στο δικό μας θέλημα και τις δικές μας επιθυμίες και αυτό ήταν μεγάλο λάθος εκ μέρους μου. Και πρέπει να το παραδεχτώ ότι ζούσα σε “κρυφή αμαρτία.” Αμαρτίες που κανένας δεν μπορούσε να δει. Αμαρτίες που ήταν αόρατες. Και σκεφτόμουν ότι πιθανόν η πιο μεγάλη αμαρτία που διέπραξα ήταν στη Σιαν Χι Κίνα, όταν ήμουν στο Ναυτικό πριν πολλά χρόνια. Αλλά αντιλήφθηκα ότι δεν υπάρχει μεγάλη αμαρτία και μικρή αμαρτία, η αμαρτία είναι αμαρτία είτε κλέψεις 100 δολάρια ή ένα συνδετηράκι, είναι αμαρτία και είναι βδέλυγμα στον Κύριο. Και έπρεπε να το αντιληφθώ αυτό και να, ήμουν στην εκκλησία για χρόνια και χρόνια. Για πολλά χρόνια. Όχι 60. Όχι 70. Όχι 75. Αλλά 80 χρόνια. Σιγά-σιγά άρχισα να αυξάνομαι στη γνώση και την αλήθεια και ο Κύριος άρχισε να εργάζεται στη ζωή μου και ήταν κατά την διάρκεια αυτών των χρόνων που εκτέθηκα σε πολλά κηρύγματα για την αλήθεια και διαβάζοντας και μελετώντας τους Ρωμαίους. Και ήρθα στο σημείο όπου ο Απόστολος Παύλος λέει “δεδομένου ότι όλοι αμάρτησαν, και στερούνται τη δόξα του Θεού.” και είπα στον εαυτό μου “Λοιπόν αυτός είμαι εγώ.” Και ποτέ δεν το είχα σκεφτεί με αυτόν τον τρόπο Και Αυτός λέει επίσης “Δεν υπάρχει δίκαιος ούτε ένας δεν υπάρχει κάποιος που να εκζητάει τον Θεό.” Δεν υπάρχει ένας που να είναι δίκαιος. Και σκέφτηκα αυτά τα εδάφια και κρίθηκα. Και ο Κύριος μου αποκαλυπτόταν και ένοιωσα ότι ο Κύριος με έσωσε από την καταδίκη, από τον κακό κόσμο από τις κακές μου σκέψεις, και με καθάρισε εντελώς. Μέσα και έξω ένοιωθα καθαρός και είχα μια σχέση με τον Χριστό την οποία δεν είχα ποτέ πριν.

Για τόσα χρόνια άκουγα για τον Χριστό διάβαζα για τον Χριστό, τραγουδούσα “ξέρω ότι με αγαπά ο Ιησούς.” Και όλα αυτά τα πράγματα για τον Χριστό. Αλλά δεν Τον αναγνώρισα σαν τον Σωτήρα μου που πέθανε ένα αγωνιώδη θάνατο στο σταυρό και ένοιωσε το συντριπτικό χτύπημα του θυμού του Θεού πάνω Του για χάριν μου. Πήρε την θέση μου, ήταν ο αντικαταστάτης για τις αμαρτίες μου. Και δεν είχα αυτή την σχέση μέχρι τώρα. Έτσι ένοιωσα ελεύθερος και ένοιωσα καθαρός. Καθαρίστηκα με το αίμα του αρνιού και ένοιωσα μια καινούργια ζωή. Μια καινούργια στάση, μια καινούργια καρδιά και έτσι ήμουν τόσο ευγνώμων επειδή για τόσα χρόνια δεν ήξερα πραγματικά τον Χριστό, ήξερα μόνο για Αυτόν αλλά δεν είχα αυτή την στενή σχέση μαζί Του.

Καθώς σκέπτομαι πίσω, για τόσα πολλά χρόνια πήγαινα εκκλησία, και ένοιωθα καλά με τον εαυτό μου ένοιωθα περήφανος και όμως ζούσα μέσα στη αμαρτία. (Τον Μάρτιο του 2000 ο Ριχάρδος προσηλυτίστηκε και σώθηκε με την χάρη του Θεού, στη εκκλησία Free Grace Baptist.) Αλλά ευχαριστώ τον Θεό που με συγχώρεσε. Είναι με την χάρη του Θεού που καθαρίστηκα και έχω την βεβαίωση ότι τώρα δεν υπάρχει καμιά κατάκριση για εκείνους που είναι στον Χριστό αυτούς που δεν περπατούν σύμφωνα με τη σάρκα, αλλά σύμφωνα με το Πνεύμα. Οι αμαρτίες δεν με κυριεύουν πλέον (Ρωμαίους 6:14) Αυτή είναι μεγάλη βεβαίωση, είμαι τόσο ευγνώμων, Δοξάζω τον Κύριο.

Απλά προσεύχομαι για εκείνους που πάνε εκκλησία, για εκείνους που είναι πιο ηλικιωμένοι και συνεχίζουν να πηγαίνουν εκκλησία επειδή νοιώθουν υποχρεωμένοι για τους φίλους τους και για άλλους λόγους. Αλλά ποτέ δεν υπήρχε αλλαγή, η μόνη αλλαγή μπορεί να ήταν το χαλί της εκκλησίας ή ο ασφαλτος στο χώρο στάθμευσης αλλά δεν υπάρχει αλλαγή στη καρδιά, καμιά αλλαγή στη ζωή τους. Και δεν θέλουν να μετακινηθούν επειδή είναι άνετοι στο χώρο της άνεσης τους. Ήμουν εκεί για πολύ καιρό και η εισήγηση μου είναι να σας ενθαρρύνω να

σκεφτείτε και να προσευχηθείτε “Ο Κύριος ο Θεός ο δημιουργός του ουρανού και της γης που έστειλε τον Υιό Του για να πεθάνει για τις αμαρτίες μας, κηρύττετε εδώ;” Η εδώ δεν ακούτε τίποτε άλλο παρά για υγεία, πλούτη και ευμάρεια; Ότι είστε καλοί, ότι είστε το νούμερο 1 και σου αξίζει αυτό, και σου αξίζει εκείνο. Αυτός δεν είναι ο Χριστός και η ενθάρρυνση μου σε εκείνους που είναι σε αυτή την θέση που πιστεύουν ότι η εκκλησία είναι αρκετή, δεν είναι αρκετή. Η εκκλησία δεν σε σώζει, ο ποιμένας δεν σε σώζει ο ιερέας δεν σε σώζει, είναι μόνο εκείνοι που έχουν μια βαθιά και προσωπική σχέση με τον Κύριο. Θέλω να δοξάσω τον Κύριο και να Τον ευχαριστήσω.

Ξέρω ότι είμαι κοντά στο τέλος του αγώνα μου και είμαι προετοιμασμένος, έχω ειρήνη στη καρδιά μου και αν ο Κύριος θα με έπαιρνε μπορώ να πω σαν τον Απόστολο Παύλο “Επειδή, σε μένα το να ζω είναι ο Χριστός, και το να πεθάνω είναι κέρδος.” (Φιλιππισίους 1:21) Θα ευφραινόμουν και θα πήγαινα χαρούμενα. Έζησα μια ζωή για τον Χριστό και τα παιδιά μου Τον υπηρετούν και έχω χαρά στη καρδιά μου. Και το να βρεθώ πρόσωπο με πρόσωπο με το Χριστό σε δόξα Όπου να μπορώ να ζήσω αιώνια. Τι χαρά. Τι προσδοκία. Θα συνέχιζα να χαίρομαι νικηφόρα για να συναντήσω τον Σωτήρα μου στη αιώνια ζωή.